

har anlagit 1811. Detta tvingsfyllna
kvar igloman Svenska Statkyrkan
har ämnat sig och hela landet, alla
utländska Religions partiers ogillande
är ett arf ifrån Nafuedämnet, och
har ingen förmåhet gennod, antin-
gen, men beträffas intalseransen
från den politiska eller religiösa
synpunkten. Historien har nu
till Complotte evidens ådagalaggt
att intalseransen varit garffva
skadlig för Staten. Christendomen
har alldrig kunnat beföras, ge-
nom våld och Samvets tvång, utan
endast på öfvertygelses väg.
Statkyrkan har alldrig kunnat
bevifa, att de gamla bänker-
na innehålla en falsk lära.
Tynt om hafva den nya handb-
kens Författare funnit sig sinas
lätra, att rätta åtskilliga dogmatiska
villkor: Handboken af 1811.
1546. Hafva då det nya
handboken förslaget, Författaren
verkligt funnit, att handbo-
ken af 1811, icke allz nåt,
innehåller i consequens i för-
met, utan afven dogmatiska

villforelles? Eller hafva de endast
för läsernas skull, gjort dessa
förändringar. Det är nu frunt, att
inse rätta motivet till denna
handling. Men separatisterna
äro inriktas icke genom Något flög
Morgontori å Statkyrkans sida.
Utän Separatisterna fordra att
Presterna själfva böra blifva
omvända och präntfadda. Är
denna fordran obillig? att
förstå på nytt, vill jag Något
mera, än att ändra handboken.
Man har hört en af kyrkan, och
läst yttra på en riksdag, att kyr-
kan d. v. s. presterna hafva och ett
samvete, som icke bör tvingas af
läsarena. Men denna påstäm-
kan icke hålla stund inför Histori-
ens damplad, ty det kan alldrig
bevifas, att läsarena velat tvingas
presternas samvete genom de
verldliga lagar, magt. Men det
skall historien bevifa, att på val
Conventikel plakatet, som de nya
bänkerna hafva sitt uphäf; Påte-
ståndet; att intalseransen har sig
innersta, nat; Prestsanationens det
skall kunna bevifas af Historien

Historien apostoliska dam skall bränn
märka denna fascistiska förtjunn
immerfort visar sina drakelande
emåt alla religiösa rörelser; och
Historiens apostoliska dam skall bli
denas eget Samhälle, dam, när ägaren
ägnas i evigheten.

1577. Vi böra inmärka en gång
fort alla, att Dapet ikke är och
alldrig har varit ett agm. operation
d. v. s. en sådan handling, som utan
afseende på baptismande finrefsumning
verkar någons salighet. Apostoliska
däpta ingen, som ikke redan före
dapet hade den saliggörande Tran.

"Om du tror af allt kjenta fader Philip
när till Romaren. Hvarföre vilja
då Presbiteria: Sverrige döpa barn
med våld, chunn de; allmännhet hafva
den aförigniska afstyggelsen, att
barnen ikke hafva någons Trö före
dapet, utan få den först efteråt. Huru
får man; hela den christna verlden
läses med förvisning, huncledes intä.
Lofanför i Sverrige är vida större
i Påfverkanen, så skall man med
ikke mindre förvisning läsa den
undermåttelsen, att man i Sverrige döpa

kedringar med våld. Detta sätt att an
vända kedringar till Christendomen
har varit: Räkning Erik den helige
tid, när Påfverkanen var; fite plan;
men; 10. Seklet uplyfta hockwar
bonde färdigt ikke fite. Lufvanden
manne ikke detta omvändelse
nit och krasstmaker, kapla sin
grund: That kyrkan afstyggelsen att
dapet; och får sig verkar salighet.

1578. Summan af hvad som nu är
fast att dapet kan innefattas i följande
sätt: 1° Alla barn äro af Rätt
nen vrede, barn 2° Barnen hafva
Tran på Christum. 3° Dapet kan fite
der ikke förmenas dem. 4° Om barnen
gonam föräldrarne försmälla lö
odäpta, så kunna de ikke döpförne sig
dumaz. Men ansvaret drabbar förä
ldrarne, denföre att de förakta Nåde
medler, uttingen detta förakt kan
sin grund uti okunnighet om Nåde
redom nästa brukt Eller uti hat
till d. parer 5° Att, Presbiteria af
lor That kyrkan ikke vill tillåta
Lafarna att döpa (när barn efter
guru la Underboken, det har ingen
gettig grund, bracken i Uppenbarelse
eller Föraktet. 6° Dapet kan ariska
utet som Natvenden ett agm. operation
eller saliggörande utan Trö kan

hos den, som skall döpas. Som Schmid
säger: "Hvar ska äfven påtvingas sedan
356 att döpas är giltig" vare sig
att den som döpas, matkas döps
med trö eller ej. Denna giltighet
där icke betyda något såv att do-
pet har ställt sig Guds ande förskrift.
Anm. 2. Den som har tron, förs dö-
pet, har fått Guds ande förskrift. Men
döpet är endast en bekräftelse därpå.
Anm. 3. Därest frälsas från Guds ande
den (vissa) döden, men med det villkor
att den gamle Adam skall genom dö-
pen och bättring dödas. Luth. 18.
Det är just detta vilka, som
säger, hos den ättragne.
Anm. 4. Det är icke, obegripligt
huru Schmid kan tröta om
Frälsans uttryckliga uttåg, på-
stå, i. e. att Guden icke hafva tron
huru Luthus har antagit att Guden
hafva tron. Och vi vilja antaga
Schmid, att Guden hafva den hel. ande
huru Guden har den hel. ande
anda, när de icke hafva tron? Man
finnes, att ingen om Guds ande
finnes, emåt Theologernas förstå-
med den, som äfven deras färdiga
manne icke kunna läsa och
skande äfven emåt baptisternas förstå

1579. Den nykterare sakrament, Striden
har också sin grund uti Theologernas för-
ståelse, emedan den grundar sig på idet
metafysiska fretsfundighet hade nam-
ligen Theologerna lika som Luther tagit
förskrift uti Guds ande från Guds
hade ingen trost om sakramentet uti
frågan om effekten om effekten
sakrament, Striden på det grundigaste
satt ventileras, utom att kunna läsa. På
den tiden var metafysiken ontologi
hvilket annu mera öfverklade frågan
emedan der förskriften de fina be-
räkningar om existens, essentia och sub-
stantia, hvilka bestämningarna tillämpade
icke allena på Christi Lehen, utan
äfven på Guds ande. Luthus var icke
så stor tankare, att han på spekulativ väg
kunde bevisa, att det välsignande vör-
det var Christi Lehen, och detta torde
nog blifva omöjligt att bevisa på speku-
lative väg. Men betrakta vi frågan från
psykisk synpunkt, så får den ett helt
annat utseende.

1580. Matematikerna påstå, att Mate-
rien icke är ett "ans Contingens" som
kan vara och icke vara. I öfversättning
se med matematikernas förståelse Ma-
terien vara substantiel. Men spiritua-
listerna påstå deremot påstått, att Ma-
terien är ett "ans Contingens" som icke äger
någon verklig substantielitet, men
deremot skulle Materiens kraft
vara Materiens substans, och enligt
denna lära skulle icke menniskan
vara person, utan accidens.

hvarannat Krafterns Kraftes Skulle utgjöra
den rätta substansen. Dessa Krafter andas
allena af de Allmänna all Materien till
Kunskande egen Skaper, fastän tyngs Kraft
m.m. utan äfven lifskraften som
är förenad med och verkar till den lef-
vande Peragren. Om denna lära
i sin Consequens leder till Pantheism
vore sann och riktig: så skulle frågan
om Christe Leckamens blod få ett helt
annat utseende. Det rätta väsendet i
Christe Leckamen skulle då talas de
Krafter, som finnas i Christe Leckamen
och blod, d.v.s. den gudanliga lifskraft
i Christe Leckamen, med utgård
denna Leckamen, samma väsende.

1581. Men nu kan insändas af
dessa hypoteser bevisas. Det kan inte
bevisas att Materien är det samma vä-
sendet, ifrågasätts heller kan det bevisas
att Materiens Krafter utgöra Materien
rätta väsende. Det måtte därför kännas
må an på hvar och en subjectiva af-
tyggelse. Vi måtte likväl bemärka, att
insändas af dessa åsikter gjorde sig
Consequent gällande i Sakramentet
den 1781. hade endast något tillsett
i Metaphysiken eller Anthologien. Enligt
anlag för gifvet, att icke allena Mat-
rien var ett väsende, utan äfven gif-
vet var ett väsende. Och när det blev frå-
gan om Christe Leckamen, nämnde
i Naturlära, så var det icke allena
den lifliga Materien utan äfven
förmådan med Leckamen, eller den lefvande
Leckamen, som var närvarande i Nat-
vanden. Om det var den Leckamen, som

Christus hade för sin död d.v.s. kan, d.v.s.
leva Leckamen, eller om det var hans öfver-
liga Leckamen, sådant som var efter lif-
delken, som var närvarande i Naturlära
denna förmådan i Historien insättning
1582. Om vi lämna Metaphysiken och
dess förklaringskraft i hvarigen ins-
tett Pantheism bevisas på återflytt idgen-
tes annat än Jesus, hvarmed medne-
kan emottages sakramentet. Vi hafva
i början af denna afhandling visat
att Metaphysiken har ett objectivt
och ett subjectivt medvetande, att dessa
medvetanden icke bero af abstracta
saken Pantheismens abstracta med-
vetande utan det objectiva och subjecti-
va medvetandet beror af olika be-
gräns. Genom Pantheismen, att de
subjectiva medvetandet. Nu har de
levande Transförmare i hjertat
Det som Metaphysiken fattar med Trans-
det är verkligt, om det förverkli-
gas (realiserar) genom Trans. När allt
så i en om Christe Leckamen och blod
realiserar i hjertat, så är en real-
iserat, d.v.s. förmådan är icke blott en
ide, en förhållning eller ett tanken be-
grepp, utan en verklighet i hjertat
hos kan då icke blifva fråga om
Pantheism eller väsende, hvilket kan
blifva föremål för det objectiva
medvetandet. Med Transförmelsen
vi Christe Leckamen som var den
samma icke blott ett landligt utan
afven ett lefvande materien ett vä-
sende, som man kan med fingern
visserligen hade kan till karponerna

Anden hafver eke, Kätt och ^{ven} blod, som
1/ en mig hafva: följede hade han Kätt,
och ven afven efter upphandelen. Men
göra kunde det alltså vara detta, lekam
laga Kätt och blod, som man vändes i
Nattvarden. Detta har ingen trätt om-
det skulle blifva "manducatio capen-
natica" en finligt grof föreställning.
1583. Hvad skall man då tänka om chri-
sti lekamen och blod, om det Kätt och
ven? eller om det är en del i lekamen, hvar om
apostelen talar. Theologerna påstå, att
Christus författat hade om sitt Kätt
åtända, detta eke hade affven en
Nattvarden. Men huru kan det bevi-
las? Uti Joh. 6: 63 förklarar Christus
sjelf, att Kättet är intet nyttigt.
Anden är den, som gör lifaktigt. Skul-
dare vid Nattvarden inflyttade haf-
va talat om sin lekamen, som en af
mening, an Joh. 6, hvar om sin
hvar skänktat hvar dessa and skulle ha
har. Hans lekamen, som utgifyn-
vander, det är för oss affret. Man
behöfver eke säga, att Brödet är vinet
"velut", för sinings affret, eller att det
förvinder sig till ett för sinings affret.
Utan brödet och vinet kan för det Kätt
ga lifvet, det samma som Christus. Utan
na lekamen och utgifynna blod är för den
andliga lifvet. Eller brödet och vinet
är för det objektiva medvetandet, och
för det subjektiva medvetandet.

1584. När man lägges hantill, att I den
om Christe lekamen och blod realiserar
i hjertat den tron, troande att
man eke säga om tillflykt till biskop
och lekamen, utan Christe lekamen och
blod är verkeligen i hjertat när
vander hos det, som eke har den
levande tron, är Christe lekamen
och blod uti penneken: den är ett tomt
begrepp utan matverande hufva
hufvudsaken i Nattvarden är således
dessa psykiska fenomen att Christe leka-
men och blod är verkeligen närvarande,
på snart tiden derom är realiserad i
hjertat genom tron. Ty om jag förestäl-
ler mig, att jag anammar Christe lekamen
och blod och tror detta fullt och fast, men
känner ingen feng i mitt hjerta, så är det
endast en dån. Tro, hvar af intet vin-
nerligt, till den följ. Men känner jag
en försmak af det ewiga lifvet, eller
en Andelig glädje under eller strax
efter Nattvarden ängstande, så har
för sinings affret blifvit realiseradt
för verkligast i mitt hjerta. Här behöf-
da ingen Ontologi, eller metafysik,
som gör leson om Nattvarden, alldeles
obegriplig. Både hade metafysik
i geneten, när man påstå, att Christe
lekamen, var lika långt från
brödet, som kumelen var från
jorden. Det var ontologin som aflägs-
nade dessa element från hvarandra.
1585. Brödet var ett väpande, Christe
lekamen var det andra väpandet. Och
både Materielement, kumelen.

kunne twenne förbundet väl milda vå-
senen vara blott ett väsende? Om man
aktar på kunde föreställa sig att Christe
lehamen är ett andeligt väsende, hvar
ket enligt de gifna förhållningarna låter
tänka sig: ja, väl syne att ändå omöjligt
att säga för ihon dessa twenne substanser,
och betrakta dem som ett enda väsen-
de, och säga: brottet och Christe lehamen
äro ett enda väsende, de ha omöjligt
är det att hålla det gna, i det ande-
llaste och säga: brottet och Christe lehamen
vare ett Christe blod. Ontaga man
både materien och andens substanti-
tet: ja, blifver faken lika obegripelig.
Christe lehamen är då en materiell sub-
stans: Christe människas själ är en andelig
substans. Nam Gudsom är en Gudomlig sub-
stans. Alltså äro tre särskilda väsenden
förenade i ett Christe person. Är det
nu alla dessa väsenden, af hvilka man
blir delaktig i Nattdöden? eller
är det endast Christe lehamet, väsen-
de, som andemmas i Nattdöden? Alla
dessa frågor kunna framställas med
rätt till och af Onthologien, eller på länge
som man fasthåller de gamla metafys-
iska begreppen väsende, substans.
Man kan se endast af Petrellis On-
thologi, huruledes förbundet är upp-
stätt i motståndet, och blifver till slut
alldeles redakt: frågan om de trenne
lifven, som man trott sig finna i men-
niskan. Petrelli kan icke afgöra den
frågan om de trenne lifven organiska
är, kroppslig och förnufts själen, äro de
för särskilda väsenden, eller om de utgöra

ett enkelt väsende. Sådana omöj-
ligheter äro en följd af metafysiken!
1586. Helt annat blifver förhållan-
det, om man med förbigående af Ontho-
logien och metafysiken betraktar faken
ihon den psykiska aspekten. Christe
person blifver då en arbeta personlighet,
som utgjufvet sig själv till ett försoning
offer, för våra synder. Detta försoning
offer måtte människans förtäro d. i. själen
delva, med sig tillägna sig, blifva delaktig
deraf, liksom i Paschalummet förtä-
des, och införskvade, med dem, som fön-
de deltagarna. Och liksom det leham-
liga Paschalummet var en påning
för det lehamliga lifvet, ja var ett
det andeliga Paschalummet. Christe
offerand för oss, eller det rätta på-
ningens offerand, en påning för
det andeliga lifvet. De samma
satt är brottet och vinet en påning
för sin det lehamliga lifvet, men
liksom brodet (Mk. 6) och det samma
vinet, brödet, bröket äro en påning för
det andeliga lifvet. Hela Nyttan
kan bevisas, att det lehamliga
har pågått matbrödet i
Andevärlens. Paulus talar om den
invänta människans, om en andelig
lehamen. Och Nyttan talar om
det nya förbundet. Här kan man
icke säga att det lehamliga är endast
en bild af det andliga. Man skulle
då snart räkna in i doktrinen, som an-
tager, att den synliga Christen, var endast
en bild af den osynliga Gudomen, och
den synliga Christen var ingen verklig
Världens dukt antaga, att de materiella
Världen äro realiserade ideer; de le-

hvarliga tingom äro verkliga, icke blott
en bild af det andeliga. Man kan såle
des icke säga att kroppen är blott en
bild af själen eller att Christi menliga
natur är blott en bild af hans Guds-
liga natur. Man kan icke heller säga
att själen är blott en bild af kroppen,
emedan både kropp och själ äro verk-
liga enligt denna allmänna lag, nä-
mligen dualiteten för sinna, både i mat-
varlden, och i Christi. Person. Den verkli-
ga Christen är icke blott en bild af den
andeliga. Människans kropp är icke
blott en bild af andan; ja, och
det verkliga brädet icke blott en
bild af det himmelska brädet.
1587. Uika. Uika. Man transsubstantia-
ren vara den rätta läran i matvarlden.
Det verkliga brädet, och vinet för-
vandlas till näring för det verkliga
kroppen, och när det blifvet förvandlat
till kött och blod i människans kropp,
ja är det icke bröd och vin, utan kött
och blod. Detta är den enda transsub-
stantiation, som äro rätta. Men till Chi-
sti kropp och blod förvandlas det icke.
När man icke med förnektelsen begriper
hur brädet och vinet förvandlas till
kött och blod i människans kropp.
Man emedan det förvandlas till kött
och blod i människans kropp, ja kan
det icke förvandlas till Christi kropp
och blod. Vi gäffe således hålla af-
fatt vid den lutheriska afskriften, att
det välsignade brädet, är för det
verkliga kypet, det samma färd.

Christi kropp och blod, det andeliga kypet,
samt att det välsignade vinet
är för det verkliga kypet, det
samma färd. Christi kropp och blod
andeliga kypet. Och denna afskrift
har för grund den att både
det verkliga och det andeliga
äro verkliga. De äro färd välsignat
af välsignade församling, och existens
samt i hvarandra. Brädet och
vinet äro icke i antagandet eller
metafysiskt hvarandra. Christi
kropp och blod, utav: Psykiskt
hvarandra äro de identiska, d. v. s. Man
det och vinet äro en färd för det
verkliga kypet. Christi kropp
och blod äro en näring för det ande-
liga kypet. Om man vill gå längre
i metafysiken, för att bestäm-
ma Christi kropp och blod, äro mate-
riella, eller andeliga, substanser, ja
måste man kyska i metafysiken
djupaste håla, hvar för sig, och
hvar för sig, hvar för sig, ja samt
det för fråga om färd, färd
för förnektelsen icke kan gripa med
färd. Ja, tyggen förnektelsen
använda och bli radligt, till och
med i de naturliga tingom, utredning
förnektelsen har ännu icke kunnat
portallan afslöja, hvar kraften tyg-
kraften, hvar kraften, och hvar kraften
bli frågan om färd, om färd,
effe och nam, effe. U. & frågan om färd
det är ett påstående eller icke påstående,
ja. Man icke förnektelsen säga ja eller nej.

1888. Vi hafva uti föregående
afdelningens antagit att likhet i
är substans, och alla på den grunda, att
begreppet substans och väsende är
abstraherade af Materien, hvaremot
ingen Filosofi, ingen Filosofi, hvaremot
begripa och fatta med Förståndet, att
likhet är ett substantiellt väsende.
Skulle nu: Naturligvis, vara fråga
om substans och väsende för sig alla
läran om Naturligvis blifva annor
mera möjligt än den i sig själf.
Men föreställa oss, att i detta väsen
under benämningen Likhet, och blott
mente Naturligvis, och blott, till
håna Materien, och äro under kastad
Nåder lagerna omvettens för Christe
där. ut är det oskipt, ordalydelser ike
Christe förklarade Likhet, som verkar
meddelad i: Naturligvis, utär den Lik-
het, som för sig utgifne verkar d.v.
hans dödliga Likhet, som gör, att för sin
affär för verldens Synd. Detta för-
sinings affär är det Genthiga sken-
et i: Naturligvis, det blott, som utga-
tet verkar till Syndens förklarade
innehåll, själfva Likhet. Hvar som
nade sitt i för den Syndiga ver-
dett var det största, affär, som har
kunde frammana för verldens Synd.
När man nu härmed jämför, som förklar-
ning i: Johans 6: 63, som man
begripa, att med det utgifne bladet mera
dett i, som kan uppläsa, och detta

ett är ingen materiell substans, men
dett är ike, desto mindre verkligt ett
verkligt förklarings affär för verldens
Synd. Och sedan, detta förklarade
ett realitets, verkligt i de förklarade
Gentian, för att det skänker förklar-
gänting, verkligt i Gentian. Dett är ike
blott en inbillning, som sitter i
genus, som Egenvärdighet, som
genus och Nidaförklarade.
1889. Men just detta förklarings
affär, förklarade af alla Fritänkare, som
till skänk, det göra, att man
tillgäns sig en förklarade förklar-
tän, som ike själfva uppfylla för-
bestämning, som förklarade och
för verld, som kan förklarade
framman sig af en förklarade
förklarade, som ike förklarade
Gentian är ike Någon Tyrann, som
förklarade blott förklarade affär. Det Christe
med förklarade förklarade något ett
man förklarade, som har det förklarade
att förklarade förklarade, som att förklarade
när, verkar på man förklarade
tillgäns; Christe dett är ike något
förklarade affär, utär den är, ett förklarade
när, som förklarade efter förklarade. Dett
rien förklarade man förklarade, som
uppläst sitt i förklarade, som förklarade
gäns, eller, som förklarade. Det förklarade
naturligvis, som har Egenvärdighet, för-
dignitet till förklarade grund. Men
dett Egenvärdighet, inkränkade
förklarade förklarade, är redan förklarade
Nåder.

~~13. 9. 0.~~ O. O. O. Om Skapelsen och
Förskynen.
13. 9. 0. Om man förställer sig Skapelsen,
sann en utvärldas handling, på på sin man,
underliga begrepp om Skapelsen.
man inbillas sig då att Skapelsen
äroas en nattnmakare, som gör åt
smålliga pannor af ler. Men det har
vi ett lite gått till på det vi vet. All
Skapelse, som vi nu förstår i Naturen,
är inifrån, och har en godskan
omärklig början. All Skapelse som
har. Nu för tiden har en lifsprincip
hvilken nu är en för oss obegriplig
metafysisk kraft, utspinningslignad i
plantan i de första individerna, som
utgår från Skapelsen, kan. för den
fråga blis då denna på hvad sätt
de första de första individerna, eller
på hvad sätt de första individerna
denna. De Filosafs, som reka materien
substantialitet, påstå, att den innebärande
kraften, är substantien, att materien är
egentl. kraftens omhölle och ledande.
Denna åsikt afser, framförallt bättre
med denna beaktelse, att den materien till
den kraften, som gör materien till sub
stans, och den i materien innebärande
kraften till accidens. De som reka påstå
na, begrepp om Skapelsen, reka påstå
adadlighet och anlag; det stället med
brist, evighet. Skapelsen har enligt
denna åsikt tillkommit gendern
naturkonsterna till följande sammanfat.

[illegible]

1493. De fem like tro på en Gud som lig
oppriksen beviser på de ålendes bevidst
underrätta sig om de ålendes verdier og
traditioner. Det er ikke bekant, at
Wenigkanten har en ibland forældet
barn. Det er fæder, ikke trofast, at
gæst, haft noget gammelt manne-
skript. Men de ålendes beviser

eller gamla traditioner hafva legat till
grund för Måses äldsta historia. Abra-
ham var i 8de led ifrån Noach. Med den
høga ålder, som menniskorna ännu den
tiden hade, kunde traditionen komma
Nagorlunda öfverfälskad ifrån Noach till
Abraham Genes. Abrahams, Ründe tra-
ditionen förklarar till Israel kom
i synlighet, som dessa vare ett
nomadiskt folk. Men historia ännu
i denna dag bekräftar uti traditioner. Den
kanta berättelsen om tiden före fynda
plågan här på tydliga märken af en
tradition, att man inte kan twifla der
på. Men vi behöfva inte låta oss af-
föra traditionen, då vi hafva en Gu-
darnas Uppmanelse. Historien
om Spelfua spålfen kan inte
kallas, för tradition, emedan det först
mennekligen inte kunde vara, när
samt till sinne deras spålfen. Allt
folkslag, ja till och med lagstiftare
va givet traditionen om en flod
som skall hafva afvergat jorden. Men
om spålfen sinne inga berättelser, som
huru spålfen af en tradition. För
andra Nationer, hafva haft, att berättat
om spålfen, af ett, på ett, af inbilden
kraften, eller förklarade man
berättelser, som man det skall hafva
gatt till sinne spålfen. Men ingenting
af allt detta har bekräftats.
1594. Allt hvad nationer hafva och an-
dra fristammar framhafva omat Måses
och resten bara påstå att man nu finnes i gamla
berättelser, att man nu finnes i gamla
alika berättelser, hvilka man inbiller

Men hafva sundat flere trefsende år
sin betänning, om att plantera
sin hängsle befrukt af gas, om att jorda
massa varit ett eldskott, utrofnen dess innera
måte ännu ausp vana en flöde vultkan;
hrua berifas det, då jersha skapelsen
är ett flöde under, som alldeles vridas
nackar af förnektelset. Det färr ingens
hemst, som har kunnat kanna öfver detta
under; men de Egyptiska Smalkarlar
ne kunnat ike skapa en lag, omvikt
mindre kunnat de frambringa en Manad
eller en atom af intet. Om vordens till-
samman på en minut eller på 100,000 år,
gör vil. det hela intet till sak. Spisken
vundret sin dukt alltid kvar. Och är grad
Menniskans nu varandelaga stund
punkt alldeles obegripligt. Vi måste
tro, att vordens är frambragt af o. o. o.
Men kunnat se det för blifvas en kung
het. De dyggsinnigaste här hade kun-
na ike begripa det minsta af detta under.
1595. De förtänkere som påstå, att vordens
den har kunnat till gennas en blind Natur-
kraft, hafva ike all, något förnektelset
grund för sina påståenden. Det är en nymf
ett axiom, att af intet flöde intet igor. Men
ä andra sidan är det öppen en allmän
tanke, ett axiom, att ett ting måtte
hafva sin orsak. Heraklitos har då
den blinda Naturkraften kunnat. Han
den iukunnat af sig själv. Ar. Natur-
kraften. Något, så måtte den hafva sin
orsak. Men är Naturkraften intet, så

har det ike frambringa Något, ty af intet
flöde intet igor. Men är Naturkraften
Något, så måtte den hafva sin orsak.
Detta är på den stundpunkt, omvikt
nu flöde nemligen på orsakens betän-
ningpunkt, som nödvändig tanke lag.
Af intet kunnat intet och iukunnat
vunder, skapelsen, att Något blifvit
af intet, och just denute bestas un-
dret, att af intet blifvit Något.
Förnektelset har Allmog kunnat kunnat
en vägne är till intet väl kunnat den
som vill brenna. Lapsmon, påstå, att
intet är dukt något, omvikt intet har till.
Men. Men en sak som påstå, leder till gräte
vordens vikt. Ty om intet är något, så
måste Något hafva, varit af sig ket. utan
begynnelse och and. Och detta Något
var på ett smattligt till intet, det var lye
hafvit till. Allt i lagigt kunnat lye
något och intet. Antagna begrip af hvilka
det ena lyha förs det andra. I smattligt
pitem and esse och nan esse. Antagna. Det
en lyha förs det andra. I lyha. fyfif
vård och ike vörd and. Antagna. I
grypp af hvilka det ena lyha förs det and.
öran. Den fattig, att af intet blis in-
tet, är ett axiom, som kunnat sig på alle
menniskans erfarenhet.
1596. Och likväl kunnat det till skap-
pelse begripet att af intet. Men
nåde Gud. Himmel och jord. Men
detta tyra under, som påstå, att
kunnat sig på sig. Det har kunnat
och detta är det flöde under, som
Någon som har påstå. Ty nu är

gär det efter om du kan. Kan du
frambringa en enda atom af intet
ja är du marionett. Gudi: visket och
mägt. Men ja du kan ike och desför
är du en öfver fluckare, en vishing. Du kan
de lara dig att tåga af dig småfisk för
Shaparam och Kanna att de ingenting
kan och ingenting vet. Hvad hjälper det
att gnubbla och spekulera afus fluck
person: att flucka atomer, marionetter, braty
Ciller, Entelechier, m. m. att flucka kunniga vep
för Verlden, ditt makalösa förtel. Du gräta
innan hast tid reda till sveget och dit
för du som en blindark och du ike: tid
fluffa dig agnafälv. Spekulation är be
gärad med mycket större förtänd än
du, men kan kan ike flucka en lag mycket
mindre än Menniska. Det visst ligen förmå
att den blinda Natus kraften i flucka kan
förmå och för till fluck med blinda
men ike kan Natuskraften flucka Natus
ting af intet. Men Natuskraften kan
icke gjord sig själv, och desför är
den blinda Natuskraften själv en fluck
syndighet ett under. Natusen som vi
ja dug ligen för agnare utant att kan
na föga. Hvad det är, för Nigati.

15 7. Andamålet med Skapelsen
är för oss lika dunkelt som Guds
helt Välsignelse att Guds
för att bebo: växter och djur samt med
ler, och Skapelse för människans. Dessa
unfylla och på ett andamål som
man. Men hur till Skapelse
Skriv nytt kan Skapelsen ha för oss
människan?

[illegible]